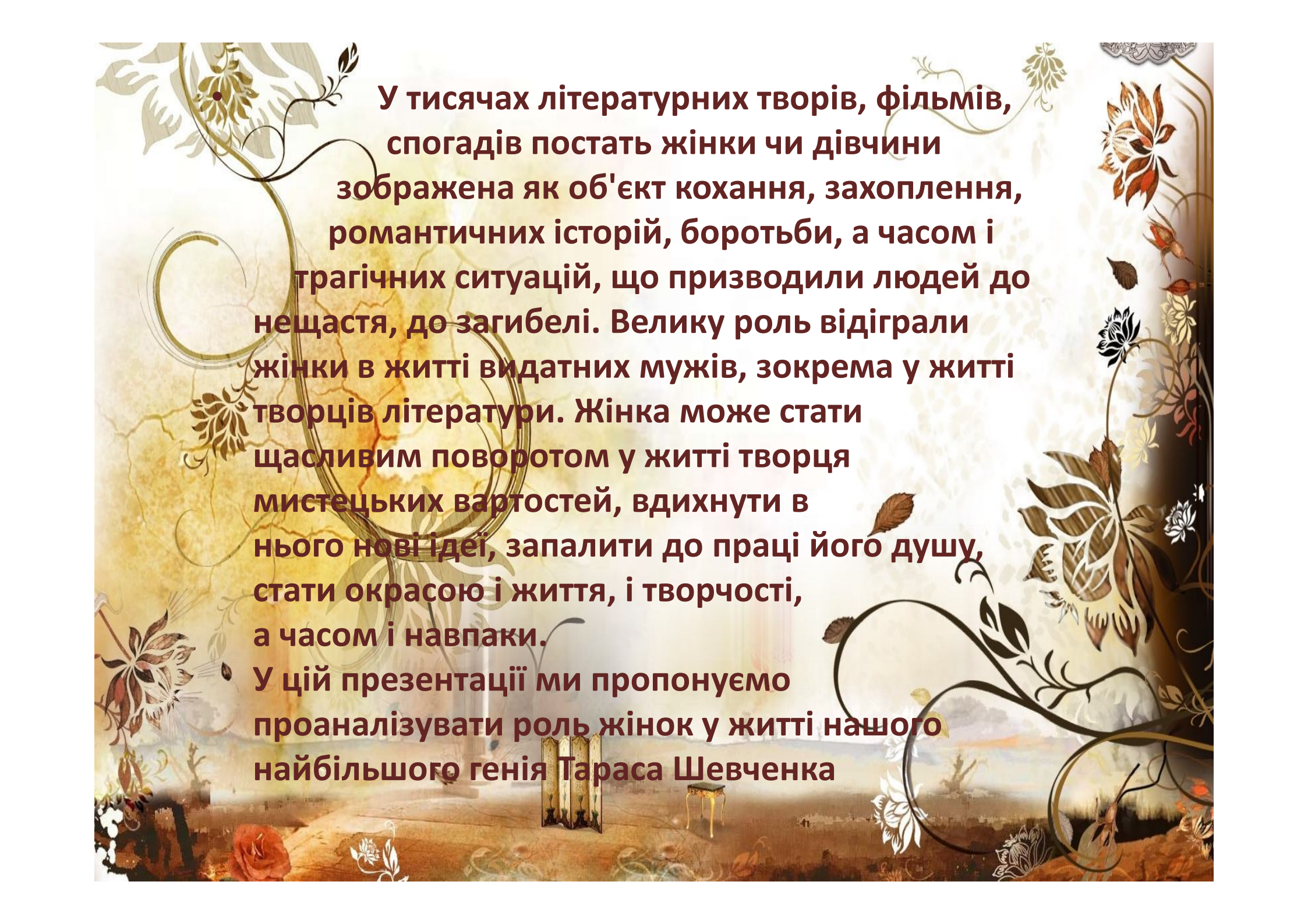

Я кохав так ніжно їй...

**Тарас Шевченко – Сонце
України - прагнув
простого людського щастя...**

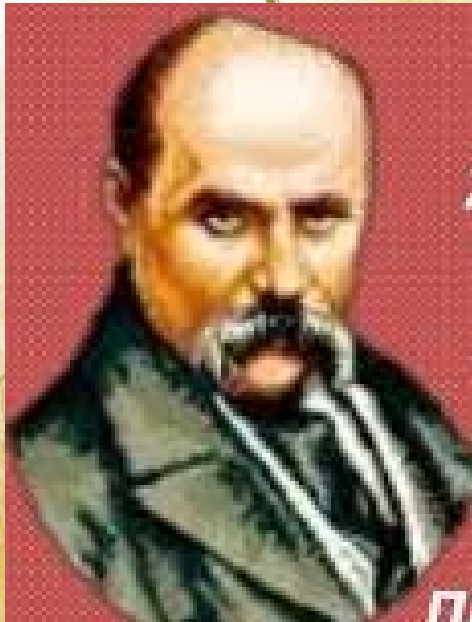
Колективна робота
учнів 8 класу
Військової СЗШ
Учитель Максименко Н.В.

У тисячах літературних творів, фільмів, спогадів постать жінки чи дівчини зображена як об'єкт кохання, захоплення, романтичних історій, боротьби, а часом і трагічних ситуацій, що призводили людей до нещастя, до загибелі. Велику роль відіграли жінки в житті видатних мужів, зокрема у житті творців літератури. Жінка може стати щасливим поворотом у житті творця мистецьких вартостей, вдихнути в нього нові ідеї, запалити до праці його душу, стати окрасою і життя, і творчості, а часом і навпаки. У цій презентації ми пропонуємо проаналізувати роль жінок у житті нашого найбільшого генія Тараса Шевченка

**Мені ж, мій Боже,
На землі подай любов,
Сердечний рай!..**

Т. Шевченко

**Хто серце чистеє
нагріє огнем любові?**

Т. Шевченко

**Я розгортаю томик
Кобзаря,
і кладу руку
на трепетне гаряче
серце,
що так багато
пережило.**

М. Бажан

Оксана Коваленко

Перший поцілунок Шевченка вийшов трохи гірким через сльози. Малий кріпачок саме переживав свою чергову підліткову депресію, сховавшись від усіх на пасовиську за Кирилівкою. Рано осиротілий Тарас жалів себе, почуваячись особливо покинутим тут, на самоті, з самими тільки вівцями. І раптом прийшла вона — така сама, як він, мала пастушка... Спогад про той поцілунок, яким висушила його сльози Оксана, згодом з'явився в одній із рідкісних ліричних поезій Шевченка.

На одному з балів у 80-річній поміщиці Тетяни Густавівни Волховської в селі Мойсівці Шевченко познайомився з дружиною відставного полковника Ганною Закревською та племінницею декабриста Рєпніна — княжною Варварою. Виник химерний любовний трикутник, врівноважити який не зумів би найдотепніший "піфагор". 21-річна пані полковникова пробудила у Тарасові чуттєві порухи серця. І коли полковник Закревський запросив молодого художника до свого помістя в Березову Рудку, щоб той намалював портрети його сімейства, Шевченко з охотою погодився. Тарас малював родину Закревських неквапливо, щоб довше бути поруч із "Ганною вродливою", як згодом він назвав свою кохану в одному із віршів.

Ганна Закревська

Т. Г. Шевченко.
Портрет
Г. Закревської
1843 р.

Г. З.

Якби зустрілися ми знову
Чи ти злякалася б, чи ні?

Якеє тихее ти слово

Тоді б промовила мені?

Ніякого. І не пізнала б.

А може б, потім нагадала,
Сказавши: “Снилося дурній”.

А я зрадів би, моє диво!
Моя ти доле чорнобрива!

Якби побачив, нагадав
Веселеє та молодеє

Колишне лишенько лихее.

Я зарідав би, зарідав!

І помолившись, що не правдивим,
А сном лукавим розійшлось,
Слізьми-водою розлилось
Колишне святее диво!

Ще один тимчасовий притулок у той час Шевченко знайшов у Варвари Рєпніної в містечку Яготині. Княжна ще на тому балу у старої Волховської загорілася несподіваним коханням до поета і запропонувала йому пожити у своєму помісті. Проте вона була на шість років старшою від Тараса, і той радше сприймав її як свою опікунку, а не коханку. А княжна натомість своїх почуттів не приховувала. Зізнавалася у коханні до Шевченка в листах. Подарувала йому власноруч сплетений шалик. Навзаєм він подарував їй свій автопортрет. У Яготині Тарас прожив десь із півроку, а потім знову повернувся до Петербурга.

Варвара Рєпніна

Для вас я радостно

сложил

Свои житейские оковы,

Священнодействовал я

снова

И слезы в звуки перелил.

Ваш добрый ангел

осенил

Меня бессмертными

крылами

И тихостройными

речами

Мечты о рае пробудил.

Портрет В. Рєпніної
1839 р.

У княжій дoмі пaннoчкa бліда
Жар серця нишком в вірші
вилива,
Листок долоньки свічку затуляє.
Прo щo вoнa? Чoгo їй тaк бoлить
Дaлeкий хтoсь, “хтo під ружжoм
гуляє”?

Їй, пaннoчці б – тa сyджeний
пaнич!

Зітхання соловейка у альтанці.
У княжій дoмі, в дoмі Рєпніних,
Невже нікого. Вартого в обранці?!

Нащо тобі за стіни кам'яні,
По вікнах тюрем лячно
заглядати?

До Бога правди криком
день при дні
За Україну в*ярмлену волати?!
Молитися при свічці, при серця
світлі...

Катя Піунова

К. П. Піунова
Худ. І. І. Мазіков. Олія. 1852.

Повертаючись із Казахстану до Петербурга, Шевченко на декілька місяців зависнув у Нижньому Новгороді. Але спраглий кохання поет таки знайшов у Нижньому Новгороді дівчину своїх мрій. Вперше він побачив її на театральній сцені 13 жовтня 1857 року. 16-річна актрисочка Катя Піунова здавалася йому ідеалом жіночої вроди.

Але молода актриса виявилася надто невдячною, а може, просто не наважилася пов'язати своє життя з модним, але скандально відомим художником, який майже на тридцять років був старшим від неї. Врешті з 25-річним актором Максиміліаном Шмідтгофом вона переїхала у Казань, де й одружилися з ним.

**Якби з ким сісти хліба з'їсти ,
Промовить слово, то воно б
Хоч і як – небудь на сім світі,
А все б таки якось жилось.
Та ба! Нема з ким.
Світ широкий, людей чимало
на землі...
А доведеться самотнім
В холодній хаті кривобокій
Або під тинем простягтись
... Ні, треба одружитись
Хоча б на чортовій сестрі!**

До речі, однією з претенденток на шлюб із поетом була наймичка Варфоломія, Харита Довгополенко. Але 19-річна селянка вважала Тараса занадто великим паном і через те не погодилася на шлюб.

Ликера Полусмакова

1858р

Останнім коханням поета була ще одна молода, 19-річна дівчина — Лукерія Полусмак, яка наймитувала в Петербурзі. Простакувату дівчину Тарас зваблював дорогими подарунками. Шевченко накупив їй сукна, капелюшків, тфель, перснів, білизни, сережок з медальйонами, коралів і навіть Євангеліє в білій оправі із золотими краями. Тільки за один день (3 вересня 1860 року) він витратив на презенти понад 180 рублів! Але крутійка не захотіла залишати столичного життя і переїжджати в Україну, щоб жити у селі. Вона покинула поета і вийшла заміж за перукаря Яковлєва.

Лише в 1904 році, по смерті свого пиячка-чоловіка, Лукерія Яковлєва-Полусмак, залишивши дітей в Петербурзі, приїхала до Канева і щодня приходила на могилу Шевченка.

Відвідуючи меморіал, у книзі відгуків одного разу вона залишила розпачливий запис:

«... травня 1905 року приїхала твоя Ликера, твоя люба, мій друже. Подивись, подивись на мене, як я каюсь...».

Але було вже запізно.

Прикро, але справжня народна слава і жіноча любов прийшли до Тараса Шевченка тільки після його смерті.

Ликері

**Моя ти любо! Мій ти друже!
Не ймуть нам віри без хреста,
Не ймуть нам віри без попа,
Раби, невольники недужі!
Заснули, мов свиня в калюжі!,
В своїй неволі!**

**Мій ти друже,
Моя ти любо! Не хрестись,
І не кленись, і не молись
Нікому в світі!
Збрешуть люде
Моя ти любо! Усміхнись,
І руку вольною, мій друже,
Подай мені.**

ПОЕТА НЕ СТАЛО...

**ЗГАСЛА СВІЧКА ЙОГО
ЖИТТЯ. АЛЕ ЗАЛИШИЛОСЬ
СЛОВО, ЯКЕ НЕ МАЄ ОБМЕЖЕНЬ
В ПРОСТОРИ, БО ВОНО ЗЛІТАЄ
ВСЕ ВИЩЕ І ВИЩЕ, ДО ВЕРШИН
ДУХУ ГЕНІЯ, ДЕ НЕМАЄ
РОЗБИТИХ МРІЙ, НАДІЙ,
РОЗЧАРУВАНЬ.**

Список використаних джерел

<http://malakava.com/articles/169>

[http://shevchobr.blogspot.com/p/blog-
page 27.html](http://shevchobr.blogspot.com/p/blog-page-27.html)

<http://storinka>

m.kiev.ua/article.php?id=862

[http://www.slideshare.net/Skolomiets1/
ss-12586571](http://www.slideshare.net/Skolomiets1/ss-12586571)